

ACTEUR ROELAND FERNHOUT

Tijdens het spelen vleugels krijgen

Roeland Fernhout wil graag worden geïnterviewd. Maar op één voorwaarde: ‘Zullen we niet zo’n interview doen waarbij mijn persoonlijk leven plichtmatig in verband wordt gebracht met mijn rollen op het toneel?’ Prima. Graag zelfs. We willen namelijk liever weten hoe de filmster, presentator van een reisprogramma en toneelspeler al zijn bezigheden weet te combineren. ‘Vaker nee zeggen.’

Acteurs van Toneelgroep Amsterdam (TGA) hebben hun eigen kistje met schminkpullen. Soms stoppen zij daar ook dingen in die voor hen van speciale waarde zijn: foto’s, briefjes en in het geval van Roeland Fernhout ook een interview met Carp*. Hij koestert het, want het was een van zijn eerste interviews ooit. Samen met andere pas afgestudeerden van de Amsterdamse toneelschool sprak hij zich uit over de grote verwachtingen van zijn loopbaan als acteur. Fernhout had toen al gespeeld in *Zusje*. Wat er verder nog ging komen, daarvan had hij geen flauw benul. Terugblikkend zegt hij nu: ‘Als je net bent afgestudeerd, is je voornaamste zorg als acteur dat je werk hebt en werk blijft houden. Ik was continu bezig mijn positie te bevechten. Dat bewijzerige is er nu wel een beetje af. Gelukkig.’ In zo’n tien jaar tijd heeft Fernhout zijn plek inderdaad weten te bereiken. Hij is veelvuldig gevraagd voor films, heeft een droombaan als presentator van *RTL Travel* en is een vaste kracht bij TGA. Op welke manier is hij zijn klasgenoten van weleer vooruitgesneld? Geluk natuurlijk, maar niet alleen dat: ‘Op de toneel-

school had ik het zwaar, ik was bepaald niet de gedoodverfde ster van de klas. Achteraf blijkt dat een voordeel. Degene die het wel de beste was, heeft het na de studie wel moeilijk gehad. Voor mij was het makkelijker, want ik was gewend niets cadeau te krijgen en heb al vroeg geleerd hard te vechten om iets voor elkaar te krijgen.’ Fernhout beschouwt zichzelf als een knokker. Hoogtepunten noemen uit zijn carrière vindt hij daarom ook moeilijk, want iedere rol is weer een prestatie op zich. Maar goed, *Zusje* was natuurlijk speciaal omdat daar alles mee begonnen is. Zijn rol als Jago in Shakespeare’s *Othello* is gedenkwaardig, ‘omdat Jago van alle rollen die je kunt spelen, tot de àllemooiste behoort’ en ook het spelen in de opningsvoorstelling van de prestigieuze Wiener Festwoche zal hij nooit vergeten. Daar speelde hij in *Scènes uit een huwelijk*. ‘Zo fantastisch was dat. Vier uur spelen in het Duits voor een zeer kritisch en internationaal kunstpubliek. En dan tijdens het spelen merken dat je vleugels krijgt!’

Een paar jaar geleden zat hij er plotseling doorheen. Burn-out. Middenin de tournee van *Scènes uit een huwelijk*. Hij wijt het nu aan een slechte balans tussen werk en privé. ‘Ik was alleen maar bezig met spelen, werd niet meer gevoed door dingen die ik daarnaast deed, want daar had ik helemaal geen tijd voor.’ Hij sliep zes weken lang bijna onafgebroken. Sindsdien zegt hij makkelijker nee op aanbiedingen. Maar het was juist ook de mogelijkheid om ander werk te gaan doen, dat hem over gevoelens van leegte, vermoeidheid en onrust heen hielp. ‘*RTL Travel* kwam precies op het juiste moment. Reizen bleek echt de sleutel. Door het reizen voel ik mij niet meer opgesloten in het

theater. Er komen steeds weer nieuwe dingen op mijn pad.’ En die nieuwe dingen heeft Fernhout nodig. Hij heeft ankerpunten in zijn leven – al achttien jaar dezelfde partner, al bijna tien jaar bij TGA – maar Fernhout ziet zichzelf als ‘een enorme fladderaar’. Zijn nieuwsgierigheid is groot. Verveling ligt altijd op de loer. ‘Ik ben graag *the man that’s hard to pigeonhole* - ik wil niet in een hokje worden ingedeeld. Het is voor mij symptomatisch iets stuk te willen maken wat ik heb opgebouwd. Toen ik via *Zusje* doorbrak

in de filmwereld, wilde ik graag serieus toneel spelen. Toen ik dat had bereikt, werd alles wel heel serieus. Toen ben ik maar met mijn blote reet in het tijdschrift *Squeeze* gaan staan.’ Ook werken voor de commerciële televisie past niet in het beeld van de serieuze acteur. ‘Zo’n beeld haal ik dan graag onderuit, ook voor mijzelf.’ Het heeft een nadeel, vervolgt hij snel: ‘Want wat ben ik nou echt?’ Hij kan het zich inmiddels lachend afvragen: ‘Die lach, dat drukke, beweeglijke en expressieve. Ja, dat is mijn aard, daar kom ik nooit van af.’

Dat lachen van Fernhout lag ook ten grondslag aan het idee voor *Bearforce1*, een grap die door Fernhout bedacht werd. Die act van vier beren – homojargon voor bebaarde players – is inmiddels een beetje uit de hand gelopen: ‘*Bearforce1* is als een soort monster van Frankenstein met mij aan de haal gegaan. Het is echt krankzinnig wat er allemaal kan gebeuren als je een goede grap serieus uitwerkt.’ Twee hitnoteringen, optredens over de hele wereld, maar geld heeft hij er niet mee verdiend. En even voor de duidelijkheid: ‘Ik

‘Ik heb de neiging stuk te willen maken wat ik heb opgebouwd’

Roeland Fernhout (Tilburg, 1972) volgt een regie-opleiding in Arnhem en de toneelschool in Amsterdam. Hij studeert in 1997 af. Hij is dan al landelijke bekend dankzij zijn rol in *Zusje*, als het vriendje van hoofdrolspeelster Kim van Kooten. Hij is in vele Nederlandse speelfilms te zien, onder meer in verschillende films van Theo van Gogh (*Blind date*) en Robert Jan Westdijk (*Phileine zegt sorry*). Ook speelt hij in de tv-serie van *All Stars*. In 1999 schrijft Fernhout op eigen initiatief een sollicitatiebrief aan Toneelgroep Amsterdam. Hij wordt toegelaten en speelt onder meer in *Scènes uit een huwelijk*, *Hedda Gabler* en *Othello*. Sinds 2005 reist hij de wereld rond als presentator van *RTL Travel*. In het najaar van 2007 richt hij ‘bij wijze van grap’ de gayband *Bearforce1* op. De grap wordt behoorlijk serieus als via *Youtube* de heren zeer populair worden, de groep een kersthit scoort en optreedt met Geer en Goor. Momenteel is hij te zien in de vijf uur durende voorstelling *Angels in America*. Voor speeddata zie toneelgroepamsterdam.nl.

ben dus niet de voorvechter van de bebaarde homo’s in de wereld.’ Geld is sowieso niet zijn drijfveer. ‘De keren dat ik daarvoor ben gegaan, ben ik flink op mijn bek gegaan. Ik heb wel eens in een speelfilm meegespeeld waarvan ik de naam liever niet noem. Dat ging vanaf het begin niet over wat we met elkaar zouden willen maken, er waren geen enkele waarachtige intenties. Het ging alleen maar over ego’s, kijken hoe je met iets weg kan komen. Ik voelde me echt een charlatan. Een klotegevoel. Toen was ik echt aan het werk. Terwijl acteren, ofwel het spelen, voor mij nooit werken is.’ Voorlopig blijft hij nog wel acteren. Wat er allemaal in het verschiet ligt, is onduidelijk: ‘Je hebt als acteur niet veel keuze. Het kan echt zomaar voorbij zijn. Maar daar moet je niet over nadenken.’ Eigenlijk is hij altijd op zoek naar de manieren om met verbeelding de onderliggende aspecten van de werkelijkheid bloot te leggen. Ooit zal hij regisseren, maar wanneer, dat is niet duidelijk. Geeft niks. ‘Weet ik van tevoren waar het naartoe zal gaan, als ik kan uittekenen wat er gaat gebeuren, dan doe ik het niet.’ We mogen dus nog wel iets verrassends verwachten van Fernhout, al is niet duidelijk in welke vorm. De makkelijkste weg wil hij in elk geval niet nemen: ‘Want als iets niet moeilijk is, kan het ook niet leuk zijn.’

